

מסורת הש"ס

(6) ולעיל דף י"ג. ויק' כ"ג.
(7) ומספחה פ"ג הי"ט.
(8) כ"ה הי"ד. ד' כ"ה ל"ג.
(9) לתמן דף ט"ז: כ"ה.
(10) ד' מ"ג: (11) ו"ט פ"ט.
(12) לקמן פ"ה: ד"ה עמ"ס
וכי' ו"ט פ"ט הי"ד ו"ט.
(13) ו"ט פ"ט לקמן דף ק"ב.
(14) ד' ח"ה לתמן: (15) ולעיל דף ט'
(16) ויקרא' ו'. (17) ויקרא' ט'
(18) ו' (19) ו' (20) ולעיל דף ט'.

הגרות הב"ה

(6) ר"ש ד"ה תלמוד תוס'
שבת ה"א ו'.

מוסף רש"י

אם עבר צופים.
מקום עירי ללחוד תוס'
הכירה ויחמם והלכה אין
יכול ללחווד ולקחו פ"א.
שורפו במקומו. לא
הענימוהו לחוד ולשורפו
בירושלים הלא יכנס
נתחמק הרבה. ורש"י
קרי' (בפרק כל שעה
לעיל) ד' דממקום
למילת קדשים שם שריפתו
מנקהם ולא שריפתו.
לפי הברייה. מקום כהן
היה שם שריפתו. פסולי
הדיוט נקראו שריפתו פסולי
קדשים קלים למחמקין
ונחמם וקד' (בפרק טעל
יום וברכות ס"ג וכו'.)
לפי המקדש.
לפי כ"ד: א' כל המקדש
קרי' כירה (לכח פ"א)
לא בלא כרובי אינשי.
שאר לא בענין מקום
מורה גמ' אלל חמלת
מלכות כהנא וכו' פ"א.

רבינו חננאל

ממנו ארבעה עשר שחל
להיות שבת במערין הכל
מלפני השבת דברי ר'
מאי ר' אלעזר (ב' דרכין)
אמר תרומה לופני
השבת. וחולין בומני.
וקייל ר' אלעזר ברי'
צדוק. תניא ר' אלעזר ברבי
צדוק אמר פסע אחת שבת
אבא ביבנה וחל ארבעה
עשר להיות שבת כ"ה.
ממנו יהרדל לחטות את
ספוח ויטעל את בני
ולאכלו סעודה אירוסין
בבת חמיו ונמר כו'.
ורמיהו ההולך לאכול
סעודת אירוסין בבת חמיו
ולשבות שבת הרשות
יחזור מיד. והכי קתני
במתני' יבטל בלבו. ככלל
שאין מתייבש אותו לחזור.
ושנינו ממנו ר' יוסי היא
דסבר סעודה אירוסין
מצה. ובענין חמין נבי'
מצוה. מיהו ביעור חמין
אפשר לקיימה כביטול
חמין וישלש סעודה
אירוסין שנמצא כפרים
שתיקו. ובריתא ר' יהודה
רסבי סעודה אירוסין
רשות. כגון שבת הרשות
לדבריה הכל שייב לחזור
מיד. דתניא סעודה אירוסין
רשות דברי ר' יהודה. ר'
יוסי אומר מצוה והשתא
דאמר רב חסדא מחלוקת
בסעודה שניה. אבל
בסעודה ראשונה אפילו ר'
יהודה מורה על צוה.
אפילו תימא תניא ר'
יהודה ובסעודה ראשונה

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

מ"ט.

עין משפט
נר מצוה

מתני' מעערין אם הכל. בין חולין בין תרומה חוץ מכדי אכילתו
לשבת אבל כל מה שמעמד לצער יעבר: פרוסה מלפני
השבת. שאינו יכול להכילה לא לזרים ולא לכהנת זרים ולהשהמה
אי אפשר אבל חולין אין תריך לצער
אוכלים הרבה: גמ' שבת. נשמה
שם שבת אחת: מתני' ההולך.
בארבעה עשר: אם יכול. שיש
שהוא ניוס: להניל מן הנכרים.
את ישראל הנרדפין: יבטל כלכו.
ולא יחזור ופ"י יש שהיה דמלאורי'
מגי ליה כביטול בעלמא: לשבות
צופים פרוסה. שהיה הולך להחמין
על החמוס לקנות שביטה שם כדי
שיהא לו משס ולהלך אלפים לילך למחר
שם לצער הרשות יחזור מיד אבל
לקנות שביטה מצוה כגון שילך מחר
חין לתחום לבית האכל או לבית
המשתה היינו כהולך לשחוט את
פסחו: שיש ציורו צער קודש. עמו
בדרך ונפסל ציורא שמחילת קדשים
קלים שומת ירושלים: אם עבר צופים.
שם כפר שיכול ללחוד צוה המקדש
משס: שורפו במקומו. ולא הערימוהו
לחוד: ואם לא חזור ושורפו כו'.
בדמיון ככל שעה (לעיל דף ט'
כ"ה) שריפתו דממקום אכילתו שריפתו:
זה וכו'. חמין דלחמין לעיל וזכר שיש
לו חמין כביטה וכשר קודש שמו:
כביטה. אבל כפחות נבי חמין יבטל
כלכו וגי צער קודש שורפו במקומו:
גמ' סעודה שני. יך הוא דרך
המתני' לחמין סעודת אירוסין חודר
ומשגר סבלות לארוסו וסודע סם:
אני לא שמעתי. שמהא מצוה אלל
סעודת אירוסין לצדה אבל לא סעודת
סבלות: סבלות. דורות כלים
נאס: כם כין. זכירה להינשא
לכהניס ולא לפגוס משפחה להינשא
לשראל: אין וזוג עולה יפס. נמול
עוב: מאי היא. מה עולה בידן: או
אלמנה או גרושה או זרע אין לה.
כדמתיב (ויקרא כג) ונת כהן כי תהיה
לאיש זר וסמין ליה ונת כהן כי
תהיה אלמנה וגרושה חרע אין לה
וגי': או קודרה. כלל ומן: סלמית
תסס. (6) הוא שבה לו אלל עס הארץ
ואינו כהן נגלי הוא לו להאן וענשיס:
לא גלא. רב כהנא גלה מבבל לא"י
כלמאר כהנאל ומאכלל (ב"ק ק"ח): לא
גלאי כדגלו אינשי. שאר תלמידים
יואלין מדעתן ואני ילאתי על כתי'
מתמ מדדין ואימת מלכות: ומאלמן
אם אשמו. שמקש לימודו ולי אפשר
לו וגולה למונות ויהי אשמו כאלמנות
חיות: גזוליו. יומיין: וסלמודו
משפחה. שאיש עסוק לחזור עליו:
ומחוקות רבות כאות עליו. מתמת
שפחה תלמודו או הקפות שמקיף
מתונין לסעודתו: קרו ליה. לבנו:
ומרקיין כמתניות להשקותן בשכרין:
מלחין פיני. קערות: אך רכע.

לשבות שביטה הרשות. פ"ה שהיה הולך להחמין על החמוס
לקנות שביטה שם ולילך ד' אלפים לצער הרשות וקשה
א"כ תקישי למ"ד כפ' בכל מערין (ערויין לא). אין מערין אלל לצער
מצוה וגר' לר"י דה"פ לשבות שביטה הרשות שהולך לשמות צפסמ
צבית אהבו או קרוי: אם עבר
צופים. פ"י כקונן שם כפר וקשה
לר"י א"כ ה"ל למימר וכמדתו לכל
רוח כדמתיב כפ' מי שהיה עומד (לקמן)
(13) אחיה דרך רחוקה מן המודיעין
ולמון וכמדתה לכל רוח ואזכיר'
כדמוספתא דמילתין מפרש כדתיא
לחיה צופים הרוחה ואין מפסיק פ"י
כל מקום סביב ירושלים שיכול ללחווד
משס: ושורפו לפני הברייה.
פ"ה דלחמין פ' כל שעה (דף כ"ד).
קודש כש ישרף במקום אכילתו
שריפתו וקשה לר"י אי דלחיימת הוא
מה לי עבר צופים ומ"ל לא עבר צופים
וי"ל דמן המורה יכול לשורפה כ"מ'
שירצה דנפקין כל שעה (ג"ג) (ס'
לא מרכיין אלל פסולי קדשי קדשים
לאזכיר קדשים קלים אלל שאר קדשים
שנאלים לזריס לא מרכיין ומנה
שהלמי כחמיס לשרוף הני דהכא
לפני הכירה היינו גזירה אטו קדשי
קדשים: לפני הברייה. צופים
כפ' עובל יוס (דף ק"ד): פליגי מאי
צירה אמר רבא בר בר חנה א"ר
יומין מקום יש צרה הצית וצירה שמו
ר"ל אמר כל הצית כולו הוי צירה
שנאמר אלל הכירה אשר הכניסו:
והכבמים אופרים בשר קודש
בבית והמין בכביצה. אומר רבי'
דמפרש בירושלמי משוס דצער קודש
לית ליה תקנה צביטול חמיו צבית
אלל חמין עת ליה תקנה צביטול לא
המחירו עת כביצה: תניא א"ר
יהודה. תימה אמאי לא מיימי תניא
נמי הכי מקך דהכא לצר חקלא:
אמר

בז א מ"י פ"ג מה' ממן
הכס ג ממ' עשין לט
טושי' א"ת' תמד
ספיק 6:
מח ב מ"י שם ה' ט
טושי' שם ספיק 1:
מח ג מ"י פ"ק יע
מחמלת ספיק
המקדשין הלכה מ:
מח ד מ"י פ"ג מה'
מח ה' טושי' 1:
ז"ח פ"י תמד ספיק 11:
ג ה מ"י פ"ה הלכות
דעית הלכה 3:
נא ו מ"י פ"ה הלכה 11
מתג אלל קיין טור ש"ע
הפיע ס"ג פ"ח:
ז מ"י שם הלכה 11
טושי' שם ספיק 11:

תורה אור השלם

1. הוסיפו על מנות
שן וסרדום על ערשותם
ואכלים כרים מצאן
וגללים מתוך מרבין.
עיוס 1
2. לכן עתה יגלו בראש
גלים וקר מוח
קרחום: עיוס 1

רבינו חננאל (הבש"ק)

שהיא כצוה. ברייתא
בסעודה שניה רשאי
רשות. תניא אמר ר' יהודה
אני לא שמעתי אלא
סעודת אירוסין בלבי.
אמר ר' יוסי אני שמעתי
סעודת אירוסין וסבלות.
ירושלמי לשבות שבת
הרשות. לשבות אצל רבי
או אצל מי שהוא גדול
ממנו. אמר ר' יוסי בר כוכ
גדול השלום שהורשק לשני
דברים שהיבין יליין
כח. מילה וסחיטת פסח.
תניא א"ר אלעזר כל
סעודה שאינה של מצוה
אין תלמוד חכם רשאי
להננות ממנה. כגון מא,
א"ר יוחנן כגון בת כחן או
בת תלמוד חכם אצל עס
הארץ. לפי שאין זיווג
עולה יפה. כדמתיב ונת
כחן כי תהיה אלמנה
וגרושה וזרע. אמר רב
בבבא אי לא נסיבנא כהנא
לא גלא. ומעשה דרב
כהנא מפרש בהגזל
כהנא כי שמטיה לקיעיה
דההוא נבדא זעיר לארץ
ישראל. אמר ר' יצחק כל
הנהנה מסעודת הרשות
למוף גולה. שנאמר
איכלים כרים מצאן
ועגלים מתוך מרבין.
וכתיב כהנא לכן עתה
יגלו בראש גזלים. תיר'
תלמוד חכם המביאה
סעודה בכל מקום. למוף
מחרב את ביתו. ומאלמן
את אשתו. ומייתת גזוליו.
ותלמודו
ומחלוקות רבות עליו.
דבריו אין נשמעין.
ומחלל שם שמים. ושם
אביו. ושם רבו. וגורם שם
רע לו ולבניו עז. חלל כל
ההינות. וקר לו בר מיהם
תנורא. ובר מקידי כי
כובא. ובר מלחין פסו. ובר
מן רבעי.